

Ministerstwo Zdrowia

Departament Dialogu Społecznego

Warszawa, 27.10.2017

DSP [REDACTED]

W odpowiedzi na pismo z dnia 12 października 2017 r. dotyczące stosowania *ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. poz. 1473) – dalej zwanej: „ustawą z dnia 8 czerwca 2017 r.”*, Departament Dialogu Społecznego uprzejmie przedstawia poniższe stanowisko w sprawie.

W załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. określone zostały współczynniki pracy służące do obliczenia kwoty najniższego wynagrodzenia zasadniczego dla wyszczególnionych w tym załączniku grup zawodowych. Zaliczenie pracownika do jednej z grup zawodowych powinno być uzasadnione nie tylko posiadanymi przez tę osobę kwalifikacjami (wykonywany zawód, poziom i kierunek wykształcenia, posiadanie specjalizacji), ale przede wszystkim kwalifikacjami wymaganymi przez pracodawcę na stanowisku zajmowanym przez pracownika. Podkreślenia wymaga, iż ustawa określa sposób ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego tylko dla pracowników wykonujących zawody medyczne posiadających wykształcenie wyższe lub średnie i w związku z tym tylko wobec nich będzie istniał obowiązek podwyższania wynagrodzeń do poziomu najniższego wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w ustawie z dnia 8 czerwca 2017 r.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. pracownikiem wykonującym zawód medyczny jest:

a) osoba wykonująca zawód medyczny w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 *ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej* (Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, z późn. zm.), która jest zatrudniona w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym,

b) osoba zatrudniona w ramach stosunku pracy w podmiocie leczniczym, która bierze bezpośredni udział w wykonywaniu zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej polegających na sprawowaniu zapobiegawczego i bieżącego nadzoru sanitarnego, prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemicznej w zakresie chorób zakaźnych i innych chorób powodowanych warunkami środowiska oraz na prowadzeniu działalności oświatowo-zdrowotnej. Według art. 2 ust. 1 pkt 2 *ustawy o działalności leczniczej*, osoba wykonująca zawód medyczny to osoba uprawniona na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych (np. lekarz, lekarz dentysta, pielęgniarka, położna, ratownik medyczny) oraz osoba legitymująca się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny. Świadczeniami zdrowotnymi są z kolei działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania (art. 2 ust. 1 pkt 10 *ustawy o działalności leczniczej*). Ponadto, zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 3 *ustawy o działalności leczniczej*, udzielać świadczeń zdrowotnych w podmiocie leczniczym może wyłącznie osoba wykonująca zawód medyczny, czyli osoba posiadająca stosowne uprawnienia lub kwalifikacje by tych świadczeń udzielać.

Mając na względzie powyższe należy wyjaśnić, że żadna z przywoływanych powyżej ustaw nie określa szczegółowej listy zawodów ani katalogu stanowisk pracy, które należałoby zaliczyć do pracowników wykonujących zawód medyczny, a jedynie formułują przesłanki, których spełnienie decyduje o zakwalifikowaniu osoby jako wykonującej zawód medyczny. Wobec powyższego, zakwalifikowanie psychologa do grona osób wykonujących zawód medyczny zależeć powinno od tego, czy w zakresie powierzonych mu przez pracodawcę obowiązków znajduje się udzielanie świadczeń zdrowotnych. Jak już wskazano powyżej, świadczenia zdrowotne to szerokie spektrum działań służących profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia. Stosownie natomiast do art. 4 ust. 1 *ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów* (Dz. U. Nr 73, poz. 763, z późn. zm.) wykonywanie zawodu psychologa polega na świadczeniu usług psychologicznych, a w szczególności na: diagnozie psychologicznej, opiniowaniu, orzekaniu, o ile przepisy odrębne tak stanowią, psychoterapii oraz udzielaniu pomocy psychologicznej. Psycholog, w zależności od tego czy pracodawca wymaga na zajmowanym przez niego

stanowisku również posiadania specjalizacji, powinien więc być zakwalifikowany do 5. albo do 6. grupy zawodowej, a jego najniższe wynagrodzenie zasadnicze powinno być ustalane z uwzględnieniem właściwego współczynnika pracy (odpowiednio 1,05 albo 0,73).

DYREKTOR
Departamentu Dialogu Społecznego
Jacek Bydło